

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/273/2019
Identifikačné číslo spisu: 4110203448
Dátum vydania rozhodnutia: 26.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4110203448.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň 1/ X. A., bývajúcej v Z., 2/ F. Q., bývajúcej v Z., obe zastúpené Advokátskou kanceláriou JUDr. CIMRÁK, s. r. o., so sídlom v Nitre, Štefánikova 7, proti žalovaným 1/ D. O. NITROS, s miestom podnikania v Nitre, Novozámocká 212, IČO: 14 109 760, 2/ D. O., bývajúcemu v Z., 3/ D. O., bývajúcej v Z., všetci zastúpení JUDr. Norbertom Kálmánom, advokátom, so sídlom v Nitre, Sv. Beňadika 30/B, o vyporiadanie združenia, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12C/49/2010, o dovolaní žalovaných 2/ a 3/ proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 19. marca 2019 sp. zn. 9Co/330/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyne 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 3. mája 2017 č. k. 12C/49/2010-496 prvým výrokom rozhodol, že do majetku získaného výkonom spoločnej činnosti združenia NITROS boli nadobudnuté veci vymedzené v tomto výroku, druhým výrokom zrušil a vyporiadal podielové spoluvlastníctvo k majetku združenia, zaniknutého dňom 15. februára 2006 spôsobom uvedeným v tomto výroku, tretím výrokom vo zvyšnej časti žalobu zamietol, štvrtým výrokom žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania, piatym výrokom zaviazal žalobkyne 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť trovy štátu v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 829, § 831, § 833, § 834, § 835 ods. 1, § 839 a § 841 Občianskeho zákonníka zákon č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „OZ“). Okresný súd mal za preukázané, že dňa 6. augusta 1992 vzniklo združenie NITROS, a to uzatvorením zmluvy o združení s poukazom na ustanovenie § 829 ods. 2 OZ, medzi účastníkmi, ktorými boli D. O., NITROS, IČO: 14 109 760 a F. A., NITROS, IČO: 17 554 691. V článku V. zmluvy bol dohodnutý zánik združenia smrťou účastníka združenia. Dňa Y. zomrel jeden z dvoch členov združenia F. A., čím došlo k zániku združenia ku dňu jeho smrti. Cena hnutelných vecí a vozidiel bola stanovená znaleckými posudkami, ktoré nikto nenamietal v čase, keď sa dali vypracovať a keď tu bol záujem oboch strán sa

vo veci dohodnúť. Jednalo sa spolu o sumu 1.163.988,90 Sk, čo predstavuje 38.637,37 eur. Súd zrušil a vyporiadal podielové spoluvlastníctvo k majetku združenia tak, že hnuťelné veci a vozidlá prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného 1/ a následne určil, že do dedičstva po zomrelom patrí vyporiadací podiel zo združenia v hodnote 38.637,37 eur. Súd sa nestotožnil s petitom žaloby, kde žalobkyne žiadali, aby im žalovaný 1/ zaplatil z titulu vyporiadania hnuťelných vecí sumy 38.637,37 eur s príslušenstvom, pretože vyporiadací podiel patrí do dedičstva po zomrelom a okrem toho súd nemohol uložiť žalovaným zaplatiť úrok z omeškania z tejto sumy, pretože tomu bránil chýbajúci predpoklad pre vznik takéhoto nároku - omeškanie dlžníka s plnením peňažného dlhu, nakoľko v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva vzniká pohľadávka jedného z účastníkov na zapltenie sumy až právoplatnosťou rozsudku. Žalobkyne nemohli priamo žiadať plnenie pre seba, pretože išlo o pohľadávku ich právneho predchodcu a súd nemal oprávnenie nahrádzať dedičské konanie. Pokiaľ sa žalobkyne domáhali zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že dňa 12. novembra 1991, teda ešte pred vznikom združenia, uzatvorili žalovaní 2/ a 3/ ako kupujúci kúpnu zmluvu ohľadne nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX. Združenie vzniklo na základe zmluvy o združení zo dňa 6. augusta 1992. Medzi žalovanými 2/ a 3/ bola dňa 12. mája 1995 spísaná manželská dohoda, v ktorej žalovaná 3/ potvrdila, že nehnuteľnosť vedená na LV č. XXX ako parc. č. 5034/67 o výmere 841 m² a parc. č. 5034/131 o výmere 100 m², vrátane rodinného domu postaveného na parc. č. 5034/131, získal žalovaný 2/ spoločne s F. A. a žalovaná 3/ sa zrieka spoluvlastníctva k tejto nehnuteľnosti, ako aj novovybudovaných nehnuteľností. S poukazom na časové súvislosti, nemohli tieto nehnuteľnosti patriť do majetku združenia. Právny predchodca žalobkýň sa tak nikdy nestal podielovým spoluvlastníkom predmetných nehnuteľností a nemohol sa tak stať ani s poukazom na existujúcu manželskú dohodu. Právnomu predchodcovi žalobkýň chýbal titul nadobudnutia vlastníckeho práva, resp. podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam. Aj keď za trvania združenia došlo rekonštrukciou rodinného domu k vzniku novej veci, ani táto nová vec nemôže patriť do majetku združenia, predmetom vyporiadania by mohli byť iba investície združenia vložené do rekonštrukcie nehnuteľností. Pre posúdenie zániku pôvodnej stavby je významné to, čo bolo odstránené a nie to, čo bolo novovybudované, pričom pre záver o zachovaní dispozičného riešenia prvého nadzemného podlažia je rozhodujúce, či prišlo k úplnej alebo čiastočnej deštrukcii obvodových múrov prvého nadzemného podlažia. Aj v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 188/91 vyplýva, že za dezoláciu stavby v zmysle § 14 zák. č. 403/1990 Zb., kedy vec prestáva existovať v zmysle práva, je potrebné považovať takú deštrukciu pôvodnej stavby, po ktorej prestalo byť poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia. Znalec Ing. Brúnai jednoznačne konštatoval, že pôvodné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia prestalo byť stavebnou úpravou jednoznačne poznateľné, vykonané stavebné práce mali za následok podstatnú a výraznú zmenu dispozičného riešenia prvého nadzemného podlažia, z čoho súd vyvodil záver, že pôvodný dom bol deštruovaný do takej miery, že ako vec v právnom zmysle zanikol. Preto súd nehnuteľnosti nezahrnul do majetku získaného výkonom spoločnej činnosti združenia, nezrušil a nevyporiadal podielové spoluvlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam, ani nemohol rozhodnúť, že do dedičstva po zomr. Martinovi Krajčovičovi patrí vyporiadací podiel za nehnuteľnosti vo výške 96.262,36 eur.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „súd druhej inštancie“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobkýň 1/ a 2/ a na odvolanie žalovaných 2/ a 3/ uznesením z 19. marca 2019 č. k. 9Co/330/2017-548 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozsudok súdu prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu nespĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z. z. v platnom znení (ďalej aj „CSP“), a preto ho nemožno považovať za preskúmateľný. Závery vyslovené súdom prvej inštancie sú v odôvodnení rozsudku formulované protirečivo a vyznievajú zmätočne, čím sa nabudzuje dojem arbitrárneho rozhodovania. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia postupoval podľa správnych zákonných ustanovení, pokiaľ ide o nehnuteľnosti, ku ktorým majetkového vyporiadania sa žalobkyne domáhajú, poukázal na správnu judikatúru dovolacieho súdu. V zmysle citovanej judikatúry uviedol, že demolácia stavby v zmysle § 14 zák. č. 403/1990 Zb., kedy prestáva vec existovať v zmysle práva treba považovať takú deštrukciu pôvodnej stavby, po ktorej prestalo byť poznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia. V absolútnom rozpore s uvedeným súd prvej inštancie v závere svojho rozhodnutia uviedol, že nehnuteľnosti nezahrnul do majetku získaného výkonom spoločnej

činnosti združenia a nezrušil a nevyporiadal podielové spoluvlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam, ani nemohol rozhodnúť, že do dedičstva po zomr. F. A. patrí vyrovnávací podiel vo výške 96.262,36 eur. Uvedený záver súdu prvej inštancie vyznieva protirečivo a zmätočne, keď na jednej strane správne poukazuje na judikatúru zaoberajúcu sa deštrukciou pôvodnej stavby a k zániku pôvodnej stavby ako veci v právnom zmysle, ako aj na znalecký posudok, v zmysle ktorého záverov vyplýva, že pôvodný dom bol deštruovaný do takej miery, že ako vec v právnom zmysle zanikol, a na druhej strane, súd prvej inštancie vyvodil z takéhoto zisteného skutkového stavu úplne opačný právny záver (resp. tento svoj právny záver ani neodôvodnil), len poslednou vetou v bode 20. rozsudku. Spoluvlastnícky vzťah medzi členmi združenia sa môže v zmysle § 834 OZ vytvoriť aj vtedy, ak nehnuteľnosť bola získaná kúpnu zmluvou len na meno jedného z účastníkov združenia. Správne súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že pri skončení účasti jedného z účastníkov 2-členného združenia založeného podľa § 829 OZ dochádza vždy k jeho zániku, a teda k rozpusteniu združenia a na majetkové vypořádanie účastníkov je potrebné aplikovať ustanovenie § 141 OZ. Ustanovenie § 841 OZ zakladá nároky účastníkov rozpusteného združenia na vypořádanie. Nie je ich povinnosť vypořadať všetky veci v podielovom spoluvlastníctve, ktoré pri zániku združenia naďalej trvá, pretože zákon zánik podielového spoluvlastníctva nespája so zánikom združenia (rozsudok NS ČR sp. zn. 28 Cdo 666/2006). Nárok na vydanie (vrátenie majetkových hodnôt) treba smerovať proti tým účastníkom, ktorým boli odovzdané do správy. Pretože súčasne ide o ochranu vlastníckeho práva, nárok na vydanie vecí sa nepremlčuje. Nárok na vypořádanie v peniazoch voči všetkým ostatným účastníkom združenia sa premlčuje v 3-ročnej premlčacej dobe. Žalobkyne v priebehu celého konania tvrdili, že rozsiahlou rekonštrukciou a prestavbou pôvodnej domovej nehnuteľnosti vznikla nová vec. Nadobudnutie vlastníctva k spracovanej stavbe je možné, len ak pôvodná stavba zanikla, pričom na zánik stavby v zmysle práva treba považovať takú deštrukciu pôvodnej stavby, po ktorej prestalo byť rozpoznateľné dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia (sp. zn. 2 Cdo 22/2005). Súd prvej inštancie správne konštatoval, že vykonané stavebné práce mali za následok podstatnú zmenu dispozičného riešenia prvého nadzemného podlažia, a že pôvodný dom bol deštruovaný do takej miery, že ako vec v právnom zmysle zanikol. Nesprávne však posúdil, prečo združenie nemohlo nadobudnúť vlastnícke právo spracovaním sčasti cudzej veci, keď z vykonaného dokazovania je nesporné, že deštrukciou pôvodnej stavby došlo k zániku pôvodnej stavby ako veci v zmysle práva a vznikla nová stavba, ktorú vykonávalo združenie a do ktorého majetku by mala patriť. Pokiaľ súd prvej inštancie uvedené huteľné veci a motorové vozidlá stanovil na hodnotu 38.637,37 eur, nie je odvolaciemu súdu zrejmé, ako k výške takéhoto prepočtu dospel. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že pri znaleckých posudkoch č. 237/2007, č. 243/2007 a č. 240/2007, ktorými bola stanovená všeobecná hodnota motorových vozidiel, bola táto uvádzaná s DPH, pričom znaleckým posudkom č. 34/2007, ktorým bola stanovená všeobecná hodnota zložiek majetku, bola suma 635.710 Sk bez DPH. Žalovaní v podanom odvolaní vzniesli námietku premlčania. K uvedenému je potrebné uviesť, že doterajšia judikatúra ohľadne uplatnenia námietky premlčania je prekonaná novou právnou úpravou, ktorou je CSP, v zmysle ktorého námietku premlčania ako prostriedok procesnej obrany možno vzniesť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP). V odvolacom konaní možno vzniesť námietku premlčania za splnenia podmienok podľa § 366 písm. d/ CSP, ak by išlo o novotu v konaní, a teda, ak by odvolateľ nemohol bez svojej viny uplatniť konanie pred súdom prvej inštancie. Z obsahu spisu vyplýva (č. l. 189 - 190), že žalovaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu vzniesli námietku premlčania v prípade, ak by ich záväzok, resp. pohľadávka mala súvisieť s investíciami do nehnuteľností z prostriedkov združenia. Z opatrnosti vzniesli námietku premlčania tohto práva. Z uvedeného je zrejmé, že všeobecnú námietku voči ostatným nárokom žalobkyní žalovaní nevzniesli. Pokiaľ ju vzniesli žalovaní v podanom odvolaní, nie je možné ju považovať za novotu v zmysle ustanovenia § 366 CSP a súd by k nej, napriek tomu, že vec je zrušená a vrátená súdu prvej inštancie na nové konanie, nemal prihliadnuť.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali žalovaní 2/ a 3/ dovolanie, ktoré odôvodnili poukazom na § 420 písm. f/ CSP. Žalovaní 2/ a 3/ (ďalej aj „dovolatelia“) sú toho názoru, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolatelia upozornili na to, že aj keď sa uznesenie o zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie odlišuje od ostatných meritórnych rozhodnutí, ide o výnimku, nakoľko rozhodnutie odvolacieho súdu je výsledkom vecného prejednávania veci. Dovolatelia akcentujú, že

v konaní postupne vo vyjadrení z 15. júla 2010 (č. l. 189 spisu) na pojednávaní dňa 16. apríla 2012 (č. l. 297 spisu) vzniesli námietku premlčania, na ktorú poukázal právny zástupca žalovaných aj v záverečnej reči (č. l. 492 spisu). Okresný súd sa s predmetnou námietkou nevysporiadal, mal zrejme za to, že táto sa týka len uplatnenia nároku vzťahujúceho sa na nehnuteľnosť, v ktorej časti žalobu zamietol, preto dovolatelia v odvolaní, ako aj vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyň na námietku premlčania poukázali aj keď boli toho názoru, že žaloba je nedôvodná. Krajský súd na strane 22 napadnutého rozhodnutia v bode 26. uviedol, že námietku premlčania na strane 189 spisu nepovažuje za všeobecnú námietku, a námietku vznesenú v rámci odvolania nepovažuje za novotu v zmysle § 366 CSP, a preto na ňu neprihliadol a nemal by na ňu prihliadať ani súd prvej inštancie. Uvedený názor považujú dovolatelia za nesprávny, a majú za to, že spôsobuje zmätočnosť rozhodnutia. Dovolatelia poukázali na komentár OZ k § 100 „Dôvodnosť námietky premlčania súd skúma vo vzťahu k nároku uplatnenému žalobou, nie je významné, ako účastníci kvalifikovali nárok po právnej stránke a z akých právnych dôvodov bola námietka premlčania vznesená (Rc 13/2005).“ Rozhodnutiu Rc 13/2005 zodpovedá rozsudok NS ČR 29 Odo 162/2003. Podľa dovolateľov „Žalobcovia vzniesli námietku premlčania majúca za to, že podľa nich uplatnenému nároku by mohlo svedčiť vydanie bezdôvodného obohatenia. Ak krajský súd vyhodnotil vykonané dôkazy, že žalobnému návrhu svedčí iné právo, bol s poukazom na vyššie uvedené povinný posúdiť vznesenú námietku premlčania preskúmať aj vzhľadom na takéto právo.“ Navrhli s poukazom na § 420 písm. f/, aby najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

4. Žalobkyne 1/ a 2/ v písomnom vyjadrení k podanému dovolaniu uviedli, že podané dovolanie je neprípustné a nespadá pod ustanovenie § 420 písm. f/ CSP z dôvodov, že a/ vyjadrenie právneho názoru súdu nie je porušením práva na spravodlivý proces, b/ dovolanie podľa § 421 CSP je prípustné len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, c/ námietka premlčania bola podaná oneskorene, d/ bez hmotného práva sa nemožno domáhať procesného práva, e/ nedôvodné a zjavné prietahy žalovaných. Žalobkyne žiadali, aby dovolací súd dovolanie zamietol podľa § 448 CSP ako nedôvodné, alternatívne, aby dovolací súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaných 2/ a 3/ je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je (nesmie byť vnímaný ako) tretia inštancia, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie.

7. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (m. m. napr.

IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V danom prípade dovolatelia v dovolaní namietali, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP.

9. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd zmätočnosti, ktoré sú vymenované v ustanoveniach § 420 písm. a/ až f/ CSP. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

10. Právna veda považuje prípustný predmet, t. j. aké rozhodnutie možno preskúmať za objektívnu podmienku prípustnosti dovolania. Bez jej splnenia nemôže dovolací súd pristúpiť k prieskumu dovolaním napadnutého rozhodnutia. Tento reštriktívny prístup k posudzovaniu otázky prípustnosti dovolania vychádza zo základnej idej mimoriadnych opravných prostriedkov, v zmysle ktorej právna istota a stabilita nastolená právoplatným rozhodnutím sú narušiteľné len mimoriadne.

11. Prípustným predmetom dovolania z hľadiska dovolacieho dôvodu podľa § 420 CSP je rozhodnutie vo veci samej alebo rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

11.1. Pokiaľ je dovolaním napadnuté uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je zrejmé, že sa nejedná o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V dôsledku zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje. Uznesenie odvolacieho súdu, ktorým zrušuje rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vracia na ďalšie konanie je síce výsledkom vecného prejednanja veci, avšak nerozhodol konečne o právach a povinnostiach strán.

11.2. V dôsledku kasácie prvoinštančného rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje (por. napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 241/2019, 4 Cdo 99/2017, 3 Cdo 236/2016, 5 Cdo 48/2018). Tieto právne názory sú zastávané aj v odbornej právnickej literatúre (por. publikáciu Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 1353-1356).

11.3. V súvislosti s podaným dovolaním smerujúcim proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré bolo vrátené na ďalšie konanie, dovolací súd poukazuje taktiež na rozhodnutie č. R 19/2017 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2017, ktorého právna veta znie: „Dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku.“

12. Žalovaní 2/ a 3/ dovolaním napadli uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z uvedeného je zrejmé, že sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej, ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Pre nesplnenie objektívnej podmienky prípustnosti dovolania (nepripustný predmet dovolania) sa nemohol dovolací súd zaoberať dovolateľmi namietanou procesnou vadou, a to bez ohľadu na jej závažnosť.

13. Treba zdôrazniť, že samotná povaha zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu o zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie otvára strane sporu možnosť v pokračujúcom konaní uplatniť všetky svoje procesné práva, vrátane práv na využitie riadnych, prípadne aj mimoriadnych opravných prostriedkov.

14. Najvyšší súd vzhľadom na uvedené dovolanie žalovaných 2/ a 3/ ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP bez skúmania, či v konaní došlo k dovolateľmi namietanej procesnej nesprávnosti.

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods.

3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.